

Ridigers Koilers **BĒRNI NARKOTIKU REIBUMĀ**

Žurnālā „Spiegel” Nr. 22 (26.5.2007) var izlasīt, ka bioloģiski aktīvās vielas metilfenidāta aptiekās pārdotais daudzums ir palielinājies no 34 kg 1993. gadā līdz 1221 kg 2006. gadā. Pārdošanas apjoms audzis par 3591% 13 gadu laikā. Metilfenidāts ir tādu psihofarmakoloģisku līdzekļu sastāvā kā Ritalin, Concerta un Medikinet un tiek parakstīts uzmanības deficīta sindroma (UDS) un uzmanības deficīta un hiperaktivitātes sindroma (UDHS) gadījumos. Ar šīs bioaktīvās vielas atzišanu par psihisku slimību ārstēšanas līdzekli oficiālā medicīna ir atkāpusies no līdz šim pastāvošā goda kodeksa punkta, kas nosaka, ka bērniem drīkst parakstīt tikai tos līdzekļus, kuru ilgstoša iedarbība ir zināma. To nevar teikt par metilfenidātu, jo līdz šim nav noskaidroti cēloņi, kas tā lietotājiem bieži izraisa optiskas halucinācijas, pēkšņas nāves gadījumus un kardiovaskulārus traucējumus. Turklāt „Süddeutsche Zeitung” 2005. gada 2. jūlijā ziņoja, ka Teksasas ārsti „atklājuši norādes uz to, ka ārstnieciskais līdzeklis metilfenidāts var provocēt šūnās vēzim līdzīgas izmaiņas”. Kāds neirologs no Getingenes pirms dažiem gadiem, veicot pētījumu, atklājis kopsakarību starp metilfenidāta lietošanu bērniņā un saslimšanu ar Pārkinsona slimību vēlākā dzīvē. Vecāki un audzinātāji, kas dzīvo kopā ar šādiem bērniem, arvien no jauna ziņo par šī medikamenta izraisītajām pārmaiņām bērna būtņē.

Tas arī nevar būt citādi. Pat pēc Vācijas valdības narkotisku vielu jautājumus pārzinošas amatpersonas, kuru nūdien nevar turēt aizdomās par nekompetenci, viedokļa metilfenidāts ir narkotisks līdzeklis. 2005. gada sākumā avīzēs varēja lasīt šīs amatpersonas brīdinājumu par narkotiku tirgošanu skolu pagalmos, jo šī viela noteiktā lokā atbilstošā devā tiek izmantota par uzbudinošu līdzekli, par „Speed”. Savukārt par katru narkotisku vielu, kas darbojas izmainot cilvēka būtņi, arī par alkoholu, var teikt, ka tā darbojas cilvēka Es vietā, un tā kā iekšēja cilvēka dvēseles attīstība tomēr izriet no viņa Es, tad līdz ar to tā tiek pārtraukta vai izbeigta, jo, kad minētais „medikaments” vairs netiek lietots, turpmākai attīstībai trūkst nepieciešamā pamata, uz kura būvēt. Te nav runas par kognitīvo vai motorisko spēju apgūšanu, kuras, protams, saglabājas, bet gan par dvēseliski garīgā brieduma sasniegšanu. Vai šādu bērna attīstību narkotisku vielu ietekmē vēl vispār var saukt par bērņību? Jāņem vērā, ka ir arī daudzi ārsti un zinātnieki, kas norāda, ka šo līdzekļu ietekmē bērņu problēmas tikai tā īsti izpaužas, un, ka daudzos gadījumos visu turpmāko mūžu paliek atkarība no psihofarmakoloģiskiem līdzekļiem. No zāļu ražotāju redzespunkta tas, protams, ir ļoti svarīgs finansiāls arguments par labu metilfenidāta ražošanai. Tā var būt subjektīva pieredze, bet man dziedinoša pedagoga darbā ir nācies redzēt neskaitāmus bērņus, kas ir saņēmuši šo līdzekli, taču starp viņiem nav bijis neviena, kam tas patiešām būtu palīdzējis.

Pašlaik pēc psihiatrijas un farmakoloģijas lobiju apvienību ierosinājuma tiek gatavots likumprojekts, kas paredz katru skolņieku izmeklēt pie psihiatra, un bērņi tiks testēti uz iespējamām (!) uzkrītošās uzvedības pazīmēm. Negatīvu rezultātu gadījumā paredzēta obligāta psihofarmakoloģisko līdzekļu lietošana. Izvairīšanās gadījumā bērņiem draud piespiedu psihiatriska ārstēšana un vecākiem – vecāku tiesību atņemšana. Tas būtu vēl viens solis uz priekšu iedzīvotāju paklausības un padevības nodrošināšanā. Bērņs, kas jau agrīnā vecumā tika savaldīts un dresēts ar psihofarmakoloģiskiem līdzekļiem, nekad vairs nevarēs patstāvīgi domāt, rīkoties un spriest, bet tieši tādus cilvēkus mūsu varas pārstāvji nav ieinteresēti redzēt, ņemot vērā faktu, ka mēs neatvai-rāmi tiekam virzīti uz globalizācijas diktatūru. Varbūt tad mēs visi savā postā meklēsim kādas zāles, kas izraisa skaitus sapņus. Totalitārie režīmi, kopš pastāv narkotiski līdzekļi, ar tiem padarījuši savus ienaidņiekus un disidentus paklausīgus vai viņus pilnīgi sagrāvuši. Pēc kara šai sakarā ASV ierēdņi ir veikuši Vācijā eksperimentus ar vācu „kara noziedzņiekus” līdz „pacientu” nāvei.

Tieši starp grūtajiem bērņiem ir tādi, kam piemīt milzu enerģija, ar kuru varētu paveikt šķietami neiespējamo, bērņi ar milzīgu dvēseliski garīgu attīstības potenciālu, ar kreativitāti, izteiktu taisņīguma sajūtu un tieksmi pēc patstāvīgas domāšanas – tās visas ir spējas, kas „cilvēciskos resursos” tiek uztvertas par traucējošām. Šai sakarā mums vajadzētu uzdot sev pavisam citus jautājumus, nevis meklēt īstās zāles. Mums būtu jājautā, kas tā ir par sabiedrību, kas ar savu izturēšanos, ar savu audzināšanu tā izposta bērņus, ka tagad jau arī normāliem bērņiem var konstatēt noslieci uz UDS un UDHS? (Jaunākie zinātniskie pētījumi Bonnā Bērņu neiroloģiskajā centrā, piemēram, profesora Šlaka (Schlack) pētījumu rezultāti pierāda, ka pastāv saikne starp šo sindromu un mātes un bērņa attiecībām. Jo tās ir stabilākas, jo mazāk bērņam draud šāda veida attīstības traucējumi. Turklāt to cēlonis tiek saskatīts nepārtrauktā kairinošo iespaidu plūsmā, kas pārplūdina bērņus, kā arī viņu pašu aktivitātes deficītā.) Vai šie bērņi ar savu izturēšanos nenoraida šo sabiedrību attaisnoti? Vai tie neesam mēs, pieaugušie, kuri to garīgo potenciālu,

ko ikviens bērns atnes sev līdzī, ievirzām destruktīvās, postošās sliedēs? Cik produktīvi šo bērnu spējas varētu atrasties cilvēciskas nākotnes vārdā, ja mēs viņus ar savu nespēju neizpostītu! Vai tiešām var domāt, ka ar zālēm, ar narkotikām var pakļaut šo elementāro varu, kam caur mūsu bērniem jāienāk pasaulē? Vai šī vara, ja to aizsprosto, nepārveidojas eksplozīvos spēkos, un ko tie uzspridzinās? Ar to ir saistīts vēl viens jautājums, proti, kas tā par psihiatriju, kas šādi izturas pret cilvēku? Kāda domāšana, kāds cilvēka tēls, kādi uzskati par cilvēka būtīni stāv aiz tās? Kur lai mēs meklējam raksturotā jaunuma cēloni?

„Garazinātne iet veselīgus ceļus tur, kur psihiatrijai jāiet slimīgie, un pati psihiatrija var kļūt vesela tikai tad, ja tā visās savās jomās, visās savās izpausmēs tiks apgaismota ar to, kas veselīgā veidā tiks atrasts ar antroposofiskās garazinātnes palīdzību. Tādēļ psihiatram būtu jāsarosās, lai vispirms caurstrāvotu savu psihiatriju ar garazinātīni, jo principā šī psihiatrija galu galā ir kļuvusi par neko citu kā par psihopatogrāfiju. Šī psihiatrija jau šodien ir kaut kas briesmīgs.” (R. Steiner, 7.8.1921, GA 206, S.112.)

Kādēļ tad psihiatrija atrodas šādā stāvoklī? 869. gadā Konstantinopoles konsilijā katoļu baznīca ir anulējusi gara jēdzienu. Ikviens, kurš pēc tam vēl runāja par garu, tika sadedzināts sārtā, un šis notikums ir atstājis savas pēdas cilvēku domāšanā līdz pat šodienai, arī šķietami bezaizspriedumaino zinātnieku domāšanā. Kopš mēs pielūdzam tikai materiālismu, arī cilvēka dvēsele ir gājusi zudumā; tā vēl ir tikai atomu un molekulu funkcija, bet cilvēks bez gara un bez dvēseles var domāt tikai slimīgi un tas var vest tikai pie slimīgiem rezultātiem.

Lai cik briesmīgi skan tas, kādas cilvēces attīstības perspektīvas jau tiek izstrādātas, tomēr jāsaprot, ka tas ir tikai sākums un, ka mums vēl būs daudzkārt „jāizbauda”, kādu „svētību” šī psihiatrija nesīs cilvēcei.

Viens jautājums no jūsu dzīves pieredzes: vai esat tikušies ar kādu oficiālās medicīnas psihiatru vai psihologu, kurš pats neciestu no tā, kas viņam patiesībā būtu jāārstē savā pacientā? Šī domāšana pašsaprotamā veidā atgriezeniski ietekmē savu radītāju! Šie vārdi rod apstiprinājumu kādā 1998. gadā ASV veselības aprūpes institūciju veiktajā pētījumā par seksuāliem noziegumiem. Lai arī tikai 6,3% ārstu ir psihiatri, viņu dalība seksuālos noziegumos bija 27,9%.

Sarakste par ritalīnu

starp mani un darba kopu „Hiperaktīvs bērns”. Apbrīnojamā kārtā šīs sarakstes dēļ kopa uzaicināja mani nolasīt viņiem lekciju par tēmu „Kādēļ mūsu bērni kļūst arvien grūtāk audzināmi?”

Teksts manā sludinājumā, uz kuru atsūtīta turpmāk minētā vēstule, skan šādi:

"Audzināšanas problēmas un uzvedības novirzes, t.s. UDS iespējams ārstēt arī bez narkotiska līdzekļa ritalīna. Mēs piedāvājam alternatīvas metodes bez psihofarmakoloģiskiem līdzekļiem."

Vēstule:

Darba kopa „Hiperaktīvs bērns”

Ļoti cien. Koilera kungs

Mēs, pašpalīdzības grupa „Hiperaktīvs bērns” priecājamies uzzināt, ka Jums ir koncepcija par bērnu ar uzvedības novirzēm ārstēšanu, pilnīgi atsakoties no medikamentiem.

Bet... vai bija nepieciešams paziņot par to tik izaicinošā formā: „bez narkotiska līdzekļa ritalīna”? Ikviens, kurš ir nopietni nodarbojies ar UDHS, zina, ka medikaments (ne narkotisks līdzeklis) ritalīns var būt iedarbīgas zāles, kas kopā ar uzvedības terapiju un vecāku treniņiem var novest pie būtiskas bērnu un jauniešu stabilizācijas.

Ārstējoties ar ritalīnu pat ir nepieciešama multimodāla terapija.

Starp citu, ritalīns ir tikai oriģinālāzļu nosaukums, nevis aktīva viela; pastāv vēl dučiem citu medikamentu ar līdzīgu iedarbību.

Es, pārstāvot minētās problēmas skartos vecākus, viennozīmīgi noraidu domu, ka esmu sava bērna narkotizētāja. Lemt par labu medikamentozai bērna ārstēšanai nevienam no vecākiem nav bijis viegli un lēmumu pavada šaubas un vainas sajūta. Te Jums nevajadzētu mūs kaunināt!

Starp citu, mūsu darba loks ir izveidojies no bijušās „Fosfāta līgas”, kas uzskatīja par UDHS cēloni zināmu uzturvielu nepanesamību. Mēs joprojām atzīstam šādu iespēju, bet esam atvērti arī jebkurai citai zinātniski pamatotai terapijai.

Šādu toleranci es, šīs problēmas skartā bērna māte, tikai un vienīgi bērnu labā vēlos just arī no citām institūcijām!

Tādēļ mēs aicinām Jūs pastāstīt mums par savu metodi. Es ceru uz auglīgu diskusiju, kuras rezultātā varbūt arī Jūs varēsīt uzzināt kaut ko jaunu.

*Ar draudzīgiem sveicieniem...
Darba kopa „Hiperaktīvs bērns”*

Atbilde:

Ļoti cienītā kundze...

Atbildot uz Jūsu vēstuli, gribu teikt, ka mans sludinājums par dziedinoši pedagoģisko ārstēšanas metodi bez narkotiska līdzekļa ritalīna nav domāts, lai Jūs sāpinātu. Ar to esmu izteicis tikai savu visdziļāko pārliecību. Esmu pamatīgi nodarbojies ar ritalīnu, vai, pareizāk sakot, ar bioaktīvo vielu metilfenidātu, un tieši tas mudināja mani ievietot avīzē savu sludinājumu. Vārdu „ritalīns” es izmantoju tādēļ, ka to visi pazīst pretstatā aktīvai vielai. Tas ir tāpat kā ar papīra kabatlakatiņiem: visi saka „Tempo”, arī runājot par cita zīmola kabatlakatiņiem. Metilfenidāts pavisam noteikti ir narkotisks līdzeklis, turklāt ar stiprāku iedarbību nekā kokaīns. Es, būdams piecu bērnu tēvs, nevarētu nevienu nakti mierīgi gulēt, ja kaut vienam no bērniem dotu šo līdzekli vai piekristu tā lietošanai. Īstenībā tas arī ir Jūsu uztraukuma cēlonis. Šis narkotiskais līdzeklis iedarbojas tā, ka bērna būtne tiek izmainīta... Starp citu, labējie radikāļi lieto metilfenidātu par narkotisku līdzekli, par Speed. Mediķi ir atkāpušies no sava līdz šim ievērotā goda kodeksa punkta, kas pieļauj dot bērniem tikai tādas zāles, kuru ilgstošā iedarbība ir zināma. Šai ziņā Jums ir jābūt gataviem piedzīvot vēl ne vienu vien pārsteigumu. Šis līdzeklis „palīdz” pirmām kārtām farmācijas rūpniecībai, kas cieši tur savās rokās gan pētniecības institūtus, gan universitātes. Saukt šo narkotisko līdzekli par medikamentu var tikai cilvēks ar ierobežotu pozitivistiski materiālistisku pasaules un cilvēka redzējumu, kas ir novedis pie tā, ka politiķi sauc mūsu bērnus par „humāniem resursiem”. Matērija, arī sinapses (*Sinapse: [gr. synapsis - savienojums, saite] –anat. Funkcionāla kontaktvieta starp nervu šūnām vai nervu šūnām un izpildorgānu šūnām; tajā notiek nervu impulsa uztveršana un pārvade.*), tiek veidotas, balstoties uz cilvēka garīgi dvēselisko konstitūciju nevis otrādi. Smagas sabiedrības un audzināšanas kļūdas ir novedušas pie UDHS rašanās. Tā pati iekšēja nespēja un tieksme pēc komforta, kas traucē cilvēkiem iedziļināties patiesos šā fenomena cēloņos, ved arī pie ritalīna lietošanas. Taču, vai cilvēki apzinās, kādu atbildību viņi līdz ar to sev uzkrauj? Lai arī es neesmu parastā ziņā pārāk dievbijīgs cilvēks, es tomēr gribu pievērst Jūsu uzmanību Bībelei: „Un viņš teica saviem mācekļiem: Nav iespējams izbēgt no visiem traucējumiem iekšējās attīstības ceļā, bet vai tam, caur kuru tie nāk. Tādam drīzāk jānovēl, lai viņam dzirnakmeni uzkar kaklā un to iemet jūrā, nekā, lai caur viņu tiktu iztraucēta kaut vai viena vienīgā maigi dīgstošā Es attīstība.” (Lūkas 17/1-3, Emīla Boka tulkojumā no grieķu valodas.)

Pašlaik cilvēce atrodas tādā attīstības posmā, kad katram no mums ir jāizšķiras, pa kuru ceļu viņš grib iet: turpināt pozitivistiski materiālistiskās domāšanas ceļu, un tas ir ceļš, kas saistīts ar visāda veida ķīmiskiem līdzekļiem un kas sagādās cilvēkiem, kam ar tiem būs darišana, ļoti daudz ciešanu; vai arī mēs esam gatavi iet neērto patstāvīgas domāšanas ceļu pie jaunām atziņām par cilvēku, ņemot vērā arī garīgi dvēselisko cilvēka, bērna būtni.

Es negribu būt Jūsu tiesnesis, bet es arī negribu ļaut kādam aizliegt man izteikt patiesību, un, ja Jūs jūtaties manis teiktā skarti, tad tam ir savs pamatots iemesls.

Jums ir taisnība, ka arī pārtikas piedevas ir viens no UDHS cēloņiem, tādi ir arī ar minerālvielām mēsloāt augsnē augušie lauksaimniecības produkti, kuros vairs īsti nav dzīvības. Arī par to ir veikti pētījumi.

Mana 30 gadus ilgā darba pieredze dziedinošajā pedagogijā ļauj man apgalvot, ka vecāki un audzinātāji, kam ir darīšana ar UDHS sindromu, var uzlūkot šo problēmu arī par attīstības un izzīņas iespēju, bet tad tam ir nepieciešama pavisam cita pieeja.

*Ar cieņu,
Rüdigers Koilers, 2007*

Rüdiger Keuler, "Kindheit im Drogenrausch?"

Avots: www.pelagius.de